

'Roni Loren is een nieuwe favoriet.'
- Bestsellerauteur **COLLEEN HOOVER**

ROMAN

wat als
het
wel
werkt?

Say Everything #2

RONI LOREN

Roni Loren

Wat als het wel werkt?

Say Everything-serie – deel 2

Vertaling Tasio Ferrand

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Andi Lockley was er bijna zeker van dat haar nieuwe buurman een weerwolf was.

Sinds ze in de twee-onder-een-kapwoning was komen wonen had ze hem niet één keer buiten gezien, en ze hoorde hem alleen maar 's nachts ronddolen. Dat nachtelijk geslenter had misschien eerder het beeld van een vampier bij haar moeten oproepen, maar deze vent maakte veel te veel herrie om een vampier te zijn. *Bonk. Bonk. Bonk.* Met zware stappen struinde hij heen en weer alsof hij niet kon wachten tot het volle maan was en hij de kans kreeg de dorpelingen te terroriseren.

Aan het gekraak van de oude vloerplanken te horen maakte de buurman weer een ommetje, net nu Andi zich probeerde te concentreren op de onafgemaakte zin op haar laptop.

Knipper. Knipper. Knipper.

Die knipperende cursor was een genadeloze klootzak. Met half dichtgeknepen ogen probeerde ze in te zoomen op de woorden die ze had geschreven. *De geur van natte vacht en dood vulde de kleine blokhut, en Collettes adem vormde wolkjes in de ijskoude lucht, terwijl ze...*

Terwijl ze wat? Overwoog te gaan rennen? Een dutje deed? Een trui breide? *Pff.*

Andi leunde achterover in haar bureaustoel en masseerde de plek tussen haar ogen waar ze hoofdpijn voelde opkomen. Waarom was het verhaal dat ze had moeten schrijven over een seriemoordenaar die bloederig huishoudt op een zomerkamp

voor showbands veranderd in een weerwolfvertelling?

Bonk, bonk, knal!

Geschrokken draaide ze haar hoofd en tuurde naar de lichtgroene muur die haar van haar buurman scheidde. De volgende knal was zo hard dat haar horror-Funko Pops op hun plank trilden en kleine Hannibal Lecter er bijna af viel. Ze stak haar hand uit en zette de pop recht.

Dit ging hem niet worden. Misschien moest ze haar koptelefoon opzetten wanneer ze ging schrijven, hoewel het haar altijd gauw benauwde als ze de geluiden om zich heen niet kon horen. Koptelefoons gebruikte ze eigenlijk alleen maar wanneer ze de podcast monteerde. Ze had te veel horrorfilms gezien waarin een nietsvermoedend slachtoffer een koptelefoon ophad of de muziek te luid had gezet, terwijl er een gestoorde moordenaar door het huis rondwaarde.

Maar ze had bijna geen opties meer. Negen voor middernacht was haar magische schrijftijd. Ze was hier komen wonen omdat... nou ja, vooral omdat de lange, smalle arbeiderswoning uit de jaren twintig van de vorige eeuw goedkoper was dan het appartement waar ze hiervoor had gewoond, maar ook omdat de schattige werkkamer in een aanbouw achter de keuken de ideale plek leek voor een horrorschrijver. Krakerig en knus en met uitzicht op de woest begroeide achtertuin. Ze was er direct verliefd op geworden, hoewel haar ouders ervan zouden gruwen en het waarschijnlijk niet veel beter zouden vinden dan wonen in een kartonnen doos. Alles wat niet op hun royale landhuis met uitzicht op een golfbaan in Georgia leek, was in hun ogen een krot.

Andi had geen landhuis nodig. Deze woning was voorlopig meer dan genoeg, maar ze had er geen rekening mee gehouden dat ze zo'n luidruchtige buur zou hebben. In haar vorige woning had ze een muur gedeeld met Dolores, een zeventiger die elke

avond voor negen uur al in bed lag en haar regelmatig Tupperware-bakjes met heerlijke slowfoodgerechten als garnalen-krabgumbo en witte bonen met rijst had gebracht.

Deze vent leek een nachtmens te zijn, en hij had haar nog niet eens een zak chips gebracht om haar in de buurt te verwelkomen. Ze richtte zich weer op haar computer, streek haar pony uit haar ogen en verwijderde de zin over de natte vacht. Geen weerwolven. Die stonden niet in het voorstel dat ze haar literair agent had gestuurd.

Ze moest op het juiste spoor blijven. Ondanks de groeiende belangstelling voor haar horror- en true-crime-podcast, *Wat kunnen we hiervan leren?*, waren haar advertentieopbrengsten karig. Haar vaste lasten betaalde ze grotendeels met inkomsten uit het bescheiden succes van haar horrorboekenserie. Maar die reeks was voltooid, de auteursrechtgelden begonnen te slinken, en haar uitgever had besloten de horrorbusiness vaarwel te zeggen, dus geen nieuw contract voor haar. Om een nieuwe boekdeal te krijgen moest ze zowel haar agent als andere uitgevers ervan zien te overtuigen dat ze meer in zich had dan die ene serie. Ze moest haar agent een topverhaal sturen.

Ze concentreerde zich weer op het scherm. *Gestoorde moordenaars. Gestoorde moordenaars. Moet een frisse invalshoek vinden voor doorgedraaide zomerkampmoordenaar.* Er begon muziek te spelen aan de andere kant van de muur.

Ze hield haar hoofd schuin.

‘O, christus in een kribbetje.’ De weerwolf luisterde naar countrymuziek. Hield de marteling dan nooit op?

Ze had zin om op de muur te bonken of bij hem aan te kloppen en te eisen dat hij rekening hield met zijn burens. Wat als ze een normaal mens was geweest die rond dit tijdstip sliep? Ze zag zichzelf al met opgeheven vinger een preek afsteken over het belang van onzelfzuchtig gedrag, zag zichzelf al proberen hem

aan het verstand te brengen dat de wereld niet om hem en zijn grote voeten draaide. Maar ze wist dat ze er nooit naartoe zou gaan. In haar fantasiescenario was ze een badass, maar ze had in haar podcast genoeg true-crime-documentaires behandeld om te weten dat er niet veel goeds van kon komen als je midden in de nacht in je eentje bij een of andere vreemdeling ging aankloppen. Het was het begin van menig eng nieuwsbericht.

Horrorauteur en podcaster Andi Lockley is voor het laatst gezien toen...

De muziek ging uit. Goeie genade.

Na nog even naar het laptopscherm gestaard te hebben, klapte ze het ding met een geërgerde zucht dicht. Woorden kwamen er vannacht niet meer. Ze kon maar beter iets gaan bekijken voor haar podcast, dan kon ze tenminste één item op haar takenlijst afvinken. De oude vloerplanken kraakten onder de wielen van haar stoel toen ze zich van haar bureau af naar achteren duwde. Ze stond op en rekte zich uit, pakte haar koud geworden groene thee en liep naar de woonkamer aan de voorkant van het huis.

De lamp die ze had aan gelaten wierp een warme gloed door de kamer, en nadat ze de sloten en ramen had gecheckt, zette ze de tv aan en deed de lichten uit. Horrorfilms lieten zich het best in het donker bekijken. Ze pakte de kleurrijke deken die haar vorige buurvrouw voor haar had gebreid vlak voordat ze verhuisde. ‘Dit is voor al die films die je kijkt,’ had ze tegen Andi gezegd. ‘Je kunt je ogen ermee bedekken en toch de film nog een beetje zien. En het is groot genoeg om er na een date gezellig met iemand anders onder te liggen.’

Andi lachte om de herinnering. Dolores was heel geïnteresseerd geweest in Andi’s liefdesleven, of eigenlijk het gebrek eraan. Ze had hun gesprekken doorspekt met niet al te subtiele opmerkingen als: ‘Heb je die leuke blonde jongen van het café verderop al ontmoet? Hij is zo lang, en hij laat me nooit betalen

voor extra slagroom.’ Of: ‘Wist je dat de zoon van mevrouw Benoit net een master in Engels heeft gehaald? Ik vind mannen die lezen zo interessant, jij niet?’ En ze had zelfs haar voelhorens uitgestoken met: ‘Jess, de kleindochter van Mercy heeft het pas uitgemaakt met haar vriendin. Volgens mij is zij net zo’n filmfa-naat als jij.’

Andi had de goedbedoelde pogingen van haar buurvrouw gewaardeerd. Dolores zou een geweldige koppelaarster zijn, maar Andi had het niet over haar hart kunnen krijgen om te zeggen dat de deken niet groot genoeg hoefde te zijn voor twee. Ze bracht geen kerels mee naar huis. Dateren deed ze uitsluitend op openbare plekken. Niet dat ze veel datete. Elke keer dat ze overwoog de volgende stap in een relatie te zetten, werd ze gegrepen door hevige twijfels, kreeg ze een wee gevoel in haar maag en kapte ze de boel af. Posttraumatische stress was funest voor je liefdesleven. Haar vorige therapeut had haar verzekerd dat het niet altijd zo zou blijven, maar Andi begon zich af te vragen of de trauma’s haar ooit nog met rust zouden laten.

Ze kroop op de bank en ging in haar speellijst op zoek naar iets wat interessant materiaal voor haar podcast zou kunnen opleveren. In *Wat kunnen we hiervan leren?* besprak ze zowel documentaires over waargebeurde misdaden als horrorfilms omdat beide heel leerzaam konden zijn. Vannacht had ze behoefte aan een film die het creatieve deel van haar hersenen zou helpen bij het schrijven van haar verhaal, dus bekeek ze de lijst slasherfilms en besloot een vertrouwde favoriet op te zetten: *Scream*.

Die zou ze niet hoeven pauzeren om aantekeningen te maken of dingen te analyseren. Ze kende hem zowat uit haar hoofd en kon hem in de podcast gebruiken om te praten over de combinatie van comedy en horror en de riskante en tegelijkertijd briljante keuze om de destijds grootste naam van de film, Drew Barrymore, in de openingsscène te gebruiken. En voor het ‘wat

kunnen we hiervan leren' gedeelte bood de film meer dan genoeg materiaal, inclusief het onverstandige ontwerp van huizen met hele muren van glas.

Nippend aan haar thee zette Andi het volume hoger, want als de buurman keihard countrymuziek kon draaien, kon zij haar horrorfilm keihard zetten. Ze verstijfde bij het geluid van de op het scherm telkens weer overgaande draagbare telefoon, die Drew met haar blonde bob steeds weer opnam, eerst flirterig, maar gaandeweg steeds banger. Les nummer één: *ga nooit in gesprek met anonieme grappenmakers aan de telefoon*. Les nummer twee: *doe alle deuren op slot*. In plaats van, zoals in dit geval, verdomme geen enkele deur op slot te doen. *Verdomme, Drew*.

Andi gaf nooit de slachtoffers ergens de schuld van. Dat was een regel die ze zowel in de podcast als in het echte leven hanteerde, maar ze huiverde van het idee dat al die deuren 's nachts niet op slot zouden zijn. Voor de zekerheid wierp ze snel een blik op het slot van haar eigen voordeur, ook al hield ze dat eeuwig en altijd in horizontale stand, dus stevig dichtgedraaid.

Hoewel ze precies wist wat er in de film ging gebeuren, begon haar hart sneller te kloppen toen Drews personage het op een schreeuwen en huilen zette. Hoe vaak kon ze een film zien voordat ze de hoop ging opgeven dat de opgejaagde persoon deze keer wél zou ontsnappen en niet vermoord zou worden? Dat was een van de mooie dingen aan horrorfilms. De sterke onderstroom van hoop die vaak aanwezig was. Soms werd die beloond, als het laatst overgebleven meisje ontsnapte of als het monster werd verslagen. Soms kwam die beloning ook niet. Maar alleen al het bestaan van dat kloppende hart van hoop greep haar elke keer weer aan.

Op het scherm deed Drew er nog een schepje bovenop en krijste zo schril dat Andi's speakers ervan trilden. Ze pakte de afstandsbediening om de tv wat zachter te zetten. Ze wilde geen

totale aso zijn. Maar voordat ze kans kreeg de volumeknop in te drukken, dreunde er een keiharde bonk door de kamer.

Ze schrok, slaakte een kreet en gooide bijna haar thee om. Opnieuw hoorde ze het harde geluid, en het duurde even voordat ze zich realiseerde dat het afkomstig was van de deur die ze net nog had gecheckt. *Bonk! Bonk! Bonk!*

Terwijl het onverminderd luide gegil in de film nog steeds door de woonkamer galmde, greep ze de wollen deken met beide vuisten vast. Haar hartslag bonsde in haar oren, en ze staarde naar de deur alsof ze verwachtte dat die elk moment aan gort geslagen zou worden, Ghostface uit de film zou binnenkomen en haar met zijn mes zou afslachten.

Haar verstand zei haar dat dat hoogstwaarschijnlijk niet zou gebeuren, maar het was een fluistering in de verte. Ze kon zich niet bewegen. Ze kon de tv niet uitdoen. Ze zat er als versteend bij.

Het donderende geklop begon weer. 'Brandweer. Opendoen!'

Het woord *brandweer* drong door haar mist van angst heen. Brand. *Brand?* Dat kon niet kloppen. Waarom zou de brandweer midden in de nacht in vredesnaam op haar deur bonken? Misschien was er iets gebeurd in de buurt. Of misschien waren ze bij het verkeerde huis.

Het hielp om er een beetje over na te denken. Uiteindelijk lukte het haar om de deken los te laten, de afstandsbediening te pakken en de pauzeknop in te drukken. De persoon die voor haar deur stond begon er weer op te bonken en dreigde hem nu ook in te trappen als er niemand opendeed. Dat bracht haar in beweging. Ze stond snel op, liep naar de deur en gluurde door het spionnetje. Alles wat ze zag, was een schouder in een T-shirt. De man boog zich kennelijk opzij in een poging door het raam naar binnen te kijken.

Een T-shirt, geen brandweeruniform. Ze schraapte haar keel

en riep: ‘Hoe kan ik weten dat je echt brandweerman bent?’

De man deed een stap naar achteren en wees naar het New Orleans Fire Department-insigne op zijn T-shirt. ‘Hill Dawson,’ riep hij. ‘Je buurman. Alles goed daarbinnen?’

Haar *buurman*? Ze pakte de pepperspray die ze in de la van de kleine zijtafel naast de ingang bewaarde, deed de deur van het slot open en opende hem, klaar om te sprayen als het nodig was. Onder het verandalicht kwam het silhouet van een man in zicht. Een heel lange, breedgeschouderde man. *De weerwolf*. Compleet met rommelig donker haar, een kortgeschoren baard en een norske blik. Hij was even prachtig als intimiderend, net als een echte wolf, en ze verstijfde, alsof ze niet kon beslissen of ze keihard weg moest rennen of zich naar hem toe moest haasten om vrijwillig dorpeling te spelen.

Hij keek haar zo onderzoekend aan met zijn bruine ogen dat er een warm gevoel door haar heen trok. Maar toen hij zijn blik naar beneden liet dwalen, realiseerde ze zich opeens dat ze in niets meer dan een Wonder Woman-pyjambroek en een dunne tanktop zonder beha eronder tegenover een imposante vreemdeling stond. Ze staakte direct haar belachelijke gestaar. Wat maakte het uit dat hij aantrekkelijk was? Hij zou haar nog steeds iets kunnen aandoen. Ze legde haar armen voor haar borsten over elkaar, bracht haar kin omhoog en probeerde er stoer uit te zien. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Alles goed met je dus?’ vroeg hij fronsend en met diepe, brommende stem. Zijn blik viel op het roze busje pepperspray in haar vuist. ‘Ik hoorde geschreeuw. Heel veel geschreeuw.’

‘Geschreeuw?’ Ze fronste.

Hij verschoof wat, en haar aandacht werd getrokken door de losjes langs zijn lichaam hangende rechterhand. De hand waarmee hij een baseballknuppel vasthield. Ze verstijfde, haar mond werd droog en haar gedachten raceten van simpele argwaan naar

de ergste scenario's die ze maar kon bedenken. Wat als hij geen brandweerman was? Wat als hij niet haar buurman was? Wat als hij hier was om haar te beroven/verkrachten/vermoorden/in stukken te hakken en haar hoofd als een hoed te dragen?

Met haar wijsvinger op de spuit van de pepperspray haalde ze haar armen van elkaar. Dat ze geen beha aanhad, baarde haar plotseling veel minder zorgen dan de mogelijkheid dat ze elk moment overweldigd zou kunnen worden.

Fronsend liet de man zijn blik naar haar wapen gaan en toen weer naar haar ogen. 'Er werd geschreeuwd en gegild. Ik hoorde het door de muur heen. Ik dacht dat iemand je iets aandeed.'

Ze kneep haar ogen half dicht. 'Hoe kan ik zeker weten dat jij brandweerman bent? Iedereen kan wel zo'n T-shirt kopen.'

Hij probeerde langs haar heen het huis in te kijken en zei toen op zachte toon. 'Luister, als je in de problemen zit, als er iemand binnen is voor wie je bang bent, stap dan naar buiten. Ik kan je helpen.'

'Iemand binnen?' Ze sloot haar ogen en schudde haar hoofd. 'Ik ben alleen. Het was een film.'

Toen ze de woorden uit haar mond hoorde komen, schreeuwde ze vanbinnen tegen zichzelf. *Ik ben alleen? Heb je dan helemaal níets geleerd? Zeg nooit tegen een wildvreemde dat je alleen thuis bent!* Ze zou zichzelf moeten ontslaan van haar eigen podcast.

'Ik bedoel,' vervolgde ze, 'dat ik niet in de problemen zit. Dat geschreeuw was een film. Ik zat een horrorfilm te kijken.'

De spanning in zijn schouders verdween, en opnieuw keek hij haar aan, zijn ogen vol ongeloof. 'Een film? Het klonk alsof je werd vermoord.'

'Drew Barrymore werd vermoord. Ik niet.' Ze verschoof haar voeten. 'Het geluid stond misschien een beetje te hard.'

Hij maakte een gefrustreerd geluid achter in zijn keel, en ze realiseerde zich dat haar fantasie er niet ver naast had gezeten.

Deze vent kon echt worden gecast als weerwolf in een film. Ruig en gespierd in zijn marineblauwe T-shirt en grijze joggingbroek. Hij zag eruit alsof hij bij de eerste de beste volle maan dat strakke shirt van zich af zou scheuren.

‘Een béétje te hard?’ zei hij haar vragend na. ‘Het is midden in de nacht. Mijn muren trilden zowat van dat geschreeuw.’

Verontwaardigd rechtte ze haar rug. ‘Ja, het is inderdaad midden in de nacht. En toch was er iemand die het een goed idee vond om op dit uur keihard liedjes te draaien over tractors. Ik moest mijn tv harder zetten om boven jouw muziek uit te komen.’ Ze knikte in de richting van zijn wapen. ‘Is het een gewoonte van je om nieuwe burens de stuipen op het lijf te jagen met een basebal knuppel?’

Hij keek even naar zijn knuppel, alsof hij zich net herinnerde dat hij die vasthad, alsof het een normaal verlengstuk van zijn arm was. Hij boog zich zijwaarts en zette het ding tegen een plantepot buiten haar bereik neer en keek haar met een sceptisch opgetrokken wenkbrauw aan. ‘Zegt de dame met een roze busje pepperspray in de aanslag.’

‘Hé, jij staat bij mij voor de deur, hoor. Ik heb niet op jouw deur staan bonken.’ Ze was niet van plan haar wapen weg te leggen. *Nee, dank u vriendelijk.*

Hij slaakte een lange, getergde zucht en wreef over zijn voorhoofd. ‘Oké, je wordt dus niet vermoord of in elkaar geslagen.’

‘Nee.’

‘Dan is het goed.’ Hij knikte, meer naar zichzelf dan naar haar, en haalde een hand over zijn achterhoofd.

‘Dat ben ik met je eens. Het is altijd goed als ik een dag ben doorgekomen zonder vermoord te worden.’

Alsof hij niet wist wat hij daarop moest zeggen staaarde hij haar aan, en opeens viel het haar op hoe goed zijn baard bij zijn strakke kaaklijn paste, hoe lang zijn wimpers en hoe groen de spikkels in zijn bruine ogen waren.

‘Het spijt me als ik je heb laten schrikken,’ zei hij uiteindelijk. ‘Maar misschien moet je die films niet zo luid zetten. Ik ben getraind om in actie te komen als ik geschreeuw hoor.’

Op de een of andere manier klonken de woorden *getraind om in actie te komen als ik geschreeuw hoor* haar zo vunzig in de oren dat haar wangen begonnen te gloeien. *Godallemachtig*. Wat scheelde haar vannacht? Ze schraapte haar keel. ‘Juist. En jij moet misschien die tractormuziek niet zo luid zetten?’

Een van zijn mondhoeken ging loom omhoog en vormde een scheve glimlach. ‘Ik draaide geen liedjes over tractors. Het ging helemaal niet over landbouwvoertuigen.’

Met een veelbetekenende blik in haar ogen legde ze haar armen weer over elkaar. ‘Ook niet over mama’s, treinen, vrachtwagens, de gevangenis of dronken worden?’

Hij grinnikte zachtjes en kuchte direct daarop, alsof hij zijn gegrinnik probeerde te maskeren. ‘Touché. Dat kan ik niet garanderen.’

‘Oké dan. Dus jij bent de buurman,’ zei ze, proberend niet meer te denken aan de honinggouden klank van zijn lach. Het was echt geen goed idee om dat soort ‘*Hey, how you doing*’-gevoelens te gaan koesteren voor de vent die naast haar woonde. Ze wilde niet eens denken aan de ellende die dat allemaal zou kunnen veroorzaken.

Hij ging wat rechter staan, en de ernst kwam terug op zijn gezicht. ‘Ja. Hill Dawson. Sorry dat ik me niet eerder heb voorgesteld. Ik had het druk met... wat dingen.’

‘Ik ben Andrea – Andi,’ zei ze terwijl ze één arm voor haar borsten hield en de andere uitstak om hem de hand te schudden. ‘Schrijver. Podcaster. Fan van luide horrorfilms.’

Zijn hand omhulde die van haar en voelde groot en warm aan. Hij gaf haar een zakelijke handdruk en zei: ‘Leuk je te ontmoeten.’

‘Ja, midden in de nacht. In onze pyjama’s. Precies zoals ik het

had gepland.' Nou ja, zij had haar pyjama aan. Hij droeg tennis-schoenen, dus hij had waarschijnlijk nog niet in bed gelegen.

Bijna had ze het gemist, de snelle blik die hij op haar outfit wierp vlak voordat hij zichzelf leek te betrappen en weer opkeek. Hij liet haar hand los. 'Het zal niet meer gebeuren.'

Ze zuchtte en liet haar geërgerde houding vallen. Zo was ze normaal gesproken niet. De angst en het gevoel overvallen te zijn hadden haar prikkelbaar gemaakt. 'Luister, ik waardeer het dat je bent komen kijken of alles in orde was. Ik denk dat we er allebei rekening mee moeten houden dat de muren nogal dun zijn.'

'Ja, dat had ik tot nu toe eigenlijk ook niet door. Het is best stil geweest aan jouw kant sinds je hier bent komen wonen. Ik ben blij dat je niet werd vermoord.'

Ze glimlachte. 'Ik ook.'

Hij knikte. 'Oké. Goeienacht verder, Andi.'

'Goeienacht, buurman.'

Hij pakte de knuppel, legde die tegen zijn schouder met de bedreven souplesse van iemand die duidelijk baseball had gespeeld en knikte toen in de richting van de pepperspray in haar linkerhand. 'En, eh... dat spul is prima als je een hond probeert uit te schakelen die je aanvalt, maar je zou je moeten verdiepen in peppergel als je echt goede bescherming wilt. Dat is wat mijn vrienden bij de politie aanraden. Gel is sterker en waait niet in je eigen gezicht.'

'O.' Ze keek naar het roze spuitbusje.

'En sorry dat ik heb gedaan alsof de brandweer voor de deur stond. Ik wilde je niet laten schrikken. Het leek me de beste manier om ervoor te zorgen dat je snel opendeed.'

Ze snoof. 'Het heeft gewerkt.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Dat doet het meestal.'

'Volgende keer kun je gewoon zeggen: "Ik ben het, Hill." Dan

hoef ik niet te denken dat ik op het punt sta te sterven door een gaslek.’

Er verscheen een flauwe glimlach op zijn lippen, hoewel er iets triests of weemoedigs achter zat, en hij draaide zich naar zijn eigen voordeur toe. ‘Welterusten.’

‘Welterusten.’

Tegen haar deurpost aan leunend genoot Andi misschien net iets te veel van het uitzicht op zijn in joggingbroek gehulde achterwerk. Ietwat stijfjes, alsof hij last had van zijn knie of zo, liep hij zijn huis in zonder nog om te kijken.

Ze glipte weer naar binnen, deed de deur op slot en leunde ertegenaan. Haar hart bonsde nog steeds, van de schrik, maar misschien ook om een andere reden. Een reden die ze niet al te nauwkeurig wilde onderzoeken. In haar verduisterde woonkamer was het gepauzeerde beeld van de film het enige licht. Drew Barrymore lag in een bevroren pose op de vloer, Ghostface hing net zo bewegingsloos boven haar. Andi keek de kamer rond en zag de enkele zitafdruk op de bank, de deken voor twee, de mok koud geworden thee. Alles wachtte op haar terugkomst.

Maar ze had opeens de merkwaardige drang weer naar buiten te gaan, bij Hill aan te kloppen en hem uit te nodigen de film samen met haar te kijken. Misschien had hij er net als zij moeite mee om in slaap te komen. Misschien hield hij ook van enge films.

Er spookte een zinnetje uit *Scream* door haar hoofd. ‘*Hou je van enge films?*’

Ze zou het hem kunnen vragen. Gewoon uit vriendelijkheid. Om een aardige buurvrouw te zijn. Om eindelijk weer eens een man over de vloer te hebben.

Maar ze drukte het idee onmiddellijk de kop in. Ze kende hem niet. Ja, hij leek aardig en was naar eigen zeggen een brandweerman met goede bedoelingen. Maar ze had geleerd

dat ze in dit soort zaken niet op haar gevoel moest afgaan. Uit ervaring wist ze dat haar intuïtie op dit gebied bijzonder onbetrouwbaar was. Veel mensen wisten heel goed te doen alsóf ze aardig waren. Sommige mensen gebruikten vriendelijkheid als ultiem wapen.

Er kwamen allerlei oude herinneringen in haar naar boven. Gefluisterde complimenten van een jongen naar wie ze had verlangd en die ze had gedacht te kunnen vertrouwen. Tedere kussen. Gesloten deuren. Vingers die bandjes van haar schouders af duwden. *Beloof me dat je het aan niemand vertelt. Jij bent de enige die ik vertrouw.*

Hoofdschuddend kneep ze haar ogen dicht. *Nee. Stop.*

Ze ademde een paar keer goed in en uit en propte de beelden terug in de mentale kluis die ze altijd gesloten probeerde te houden. Even later wreef ze het kippenvet van haar armen af en slikte de misselijkheid weg die altijd in haar opwelde wanneer ze gedachten aan Evan Henry Longdale haar hoofd in liet sluipen.

Mooi niet dat ze de nieuwe buurman ging uitnodigen. *Hallo, mentale triggers, hoe gaat het met jullie?*

Terwijl ze op de bank neerzakte en de film weer aanzette, probeerde ze de herinneringen die de ontmoeting met Hill had opgerakeld van zich af te schudden, maar na een paar minuten realiseerde ze zich dat ze niet meer op het scherm lette. De filmnacht was officieel een sof.

Ze wist dat ze het eindeloze gepieker nu alleen nog maar kon stoppen als ze een slaappil nam en naar bed ging, dus zette ze de tv uit.

Ze waste haar gezicht, poetste haar tanden en focuste zich op haar nachtelijke routine om de angstige gedachten te blokkeren. Maar net toen ze klaar was, hoorde ze de buurman zijn douche aanzetten. De slechte herinneringen die tegen de wanden van haar hoofd aan duwden, werden plotseling vervangen

door beelden van de man die zojuist bij haar voor de deur had gestaan. Hill stond aan de andere kant van de muur, *precies hier*. Ze keek naar de muur die haar van hem scheidde, luisterde naar de geluiden en stelde zich voor wat er aan de andere kant gebeurde. Hill die het T-shirt van zijn vermoedelijk vreselijk goed gebouwde lichaam af trok. Hill die de joggingbroek over zijn heupen omlaagduwde en...

Niet cool. Hou op. Je moet die man niet in gedachten uitkleden. Niet doen.

Haar innerlijke bezwaren waren echter nutteloos. Ze hoorde hem genotvol kreunen, alsof het hete water hem verlichting bracht. Hill nam een douche. Aan de andere kant van die dunne muur, op slechts een paar meter afstand van haar, was hij naakt en nat. Iets met waterdruppels op blote huid...

Plotseling kon ze aan niets anders meer denken. Haar uitgehongerde libido had de macht volledig overgenomen en was al popcorn aan het bakken voor deze nieuwe pikante film.

In een poging weg te komen van de bron van de beelden haastte ze zich de badkamer uit, maar tegen de tijd dat ze in bed kroop, voelde ze haar hele huid gloeien. De mentale film met Hill in de hoofdrol liet zich niet verjagen. En hoewel het een slecht idee was om over haar buurman te fantaseren, waren de visioenen van hem onder de douche een stuk beter dan de afschuwelijke herinneringen die haar daarnet hadden getergd. Zoveel kwaad kon haar kleine fantasiefilm misschien toch niet. Er was niets zo veilig als fantaseren. Het had haar door al die jaren zonder lichamelijke relatie heen geholpen.

Haar nieuwe buurman zou er toch nooit achter komen.

De vunzige gedachten zaten veilig achter slot en grendel in haar hoofd, en wanneer ze hem weer tegenkwam, zou ze gewoon haar beste pokerface moeten opzetten. Daar was ze heel goed in. *Nee, natuurlijk heb ik me jou nooit naakt voor de geest gehaald.*

Ze sloot haar ogen, luisterde naar het stromende water en liet haar fantasie de vrije loop.

Ze vergat helemaal om die slaappil in te nemen.

Iedereen kent alleen
de altijd vrolijke Andi.
Maar achter die façade gaat een
heel andere vrouw schuil.

De wereld kan eng zijn. Dat geldt in ieder geval voor Andi, die door haar angststoornis en een heftige confrontatie in het verleden even niets van mannen wil weten. Ze focust zich op haar true crime podcast en haar nieuwe horrorboek, dat haar doorbraak kan betekenen!

Tenminste, als haar chagrijnige nieuwe bovenbuurman 's nachts niet zoveel herrie zou maken...

Ex-brandweerman Hill heeft tijdens een reddingsactie zijn been verloren en heeft slapeloze nachten. Hij moet uitzoeken wat hij wil met zijn leven en zich vooral niet laten afleiden door zijn knappe buurvrouw. Als er ingebroken wordt bij Andi, schiet Hill haar te hulp. Kan Andi haar angst opzijzetten en leren om anderen – en zichzelf – te vertrouwen?

Roni Loren schreef haar eerste romantische boek toen ze 15 was. Inmiddels heeft ze meerdere romans op haar naam staan, waarmee ze de bestsellerslijsten behaalde. *Wat als het wel werkt?* is het tweede deel van de Say Everything-serie.

Lees ook in de serie:

ISBN 978 90 2054 728 3 NUR 340

9 789020 547283

www.zomerenkeuning.nl

Z&K